

באור פניד

בס"ד
עלון שבועי

621

שנה י"ד

האור שלך!

דברי תורה וחיזוק לע"נ יקירינו הצדיקים, הסבים ר' עזרי טראבלסי, ר' פריג'ה בוכריס זצ"ל

פרשת השבוע - אחרי מות קדושים

"וכפר בעדו ובעד העם" (טז, כד)

תחילה מכפר הכהן על עצמו, ורק אחר כך על העם. לומד מכאן הגאון רבי אליהו הצרפתי זצ"ל, בספרו "אדרת אליהו" שאדם אינו יכול להוכיח אחרים כל עוד לא תיקן את עצמו, כדברי חכמינו ז"ל (בבא בתרא ס' ע"ב) "קשט עצמך ואחר כך קשט אחרים". מעשה בבו ישיבה שהיה מגלה מעורבות רבה בהפגנות ובפעילות ציבורית מגוונת. קרא לו ראש הישיבה הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל ואמר לו: כוונתך רצויה לפעול לטובה, אבל מעשיך אינם רצויים, כי אם תשכ ותלמד ותתעלה, אז בראש ובראשונה תועיל לעצמך, ומלבד זאת תועיל לכלל. מה שתעשה כעת בשנה שלימה, תפעל אז במשפט אחד! כי זו הדרך: בתחילה "וכפר בעדו". ואחר כך "ובעד ביתו". ורק לבסוף, יעסוק בתיקון הכלל "בעד כל ישראל".

כאשר היה הגאון רבי רפאל ברוך טולידאנו זצ"ל, אב לילדים רבים, השתובב אחד מבניו והיה צורך להענישו. באותם ימים נהגו להעניש בהצלפה על כפות הרגליים - בעדינות ובזהירות, כמובן. נטל רבי רפאל ברוך את בנו, הוכיחו על פניו וייסרו על התנהגותו הבלתי ראויה. הילד שידע שהעונש מגיע לו, קיבלו בדומיה ובהשלמה. הוא הבטיח שלא ישוב עוד לסורו, ויצא מן החדר אל אמו ואל אחיו שהיו בחדר הסמוך. לפתע נחרדו האם ובניה. מן החדר הפנימי נשמעו הצלפות שוט וקול בכי מרטיט ומסעיר. הם מיהרו להיכנס אל החדר פנימה, ומה רואות עיניהם? האבא הצדיק, מכה עצמו בעוז על כפות רגליו, מכה ומתייפח. מה לך, אבא? חדל! קראו בקול. אני מעניש את עצמי בעונשו של הילד, השיב האב, משום שאם הילד חטא, זהו קודם כל הכישלון שלי. לו הייתי מדריכו כראוי, היה מתנהג בהתאם. כישלונו, הוא כישלוני! (אוצרותינו)

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן" (טז, א)

יש להבין איזה מאמר אמר לו בזה שאמר "אחרי מות שני בני אהרן"? ויש לומר, שזה בעצמו מאמר שלם, שבני אהרן גדולי וקדושי הדור מתו בשביל איזה חטא, אם כן נדע מזה איך שאנו אזובי הקיר צריכים לחוש ולפשפש במעשינו, וכמו שאמר משה רבנו לעיל בפרשת שמיי (י, ג) "הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד" ופירש רש"י: "כשהקב"ה עושה דין בצדיקים, מתיירא ומתעלה ומתקלס, אם כך באלו, כל שכן ברשעים"

"לא תלך רכיל בעמך" (יט, טז)

כתב רבנו הרמב"ם זצ"ל: "המרכל בחבירו עובר על מצוות לא תעשה, וגורם להרוג נפשות רבות מישראל. לפיכך נסמך לו: לא תעמוד על דם רעד. רכיל, זה שטוען דברים והולך מזה לזה, אף על פי שהוא אמת. ויש עוון גדול מזה עד מאוד, והוא בכלל לאו זה, והוא לשון הרע. והוא המספר בגנות חברו, אף על פי שאומר אמת."

הציבור היקר מתבקש להמשיך ולהתפלל ולבקש רחמים, וכן בפתילות ההיכל ביום השבת.
להרבות בצדקה ומעשים טובים לרפואתו השלימה והמהירה של אבינו היקר אוהב תורה ולומדיה
אמו"ר ר' שלום ולי בן מימה הי"ו אל נא רפא נא לו אמן.

פרפראות מהפרשה

מצוות שהאדם עושה כשהוא מלוכלך בחטא, לא יתרצה בו ה'

אמר דוד המלך עליו השלום, בספר תהלים 'וְלִכְשֶׁעָמַר אֱלֹקִים מֶה לָךְ לְסֹפֵר חֲקִי, כְּלוּמַר, שאין להקב"ה רצון בתורה ובמצוות שעושים הרשעים, אלא אדרבה הם מתועבים בעיני ה'.

ולכן לאחר פרשת העריות, כתבה התורה 'את מצוותי תשמרו', כי בלי פרישה מאיסור, ערד קיום המצוות קטן יותר, מאשר אדם פורש מהאיסור וגם מקיים מצוות.

וכתב רבינו האור החיים הקדוש וזו לשונו הקדושה: 'כי טומאת חטא זה [של עריות], משרה טומאה על כל איברי האדם וכוחותיו, וכיון שכן, כל הלאוין לא ימנע מהן כי בכל אבר טומאתו בו. וכן מצות עשה, והגם שיעשה לפעמים איוו מצוה, אינה מצוה, כי לא יתרצה בה הבורא יתברך שמו, כי אין חפץ לה' בהם אלא במצוה הנעשית בקדושה".

ובפרשת יתרו מפרש רבינו הקדוש, שלכן נצטוו עם ישראל במעמד הר סיני לשוב בתשובה, וכמו שנאמר 'וְעַתָּה אִם שָׁמַעַתְּ תִשְׁמָעוּ וְדַרְשׁוּ חֻמֵּי שִׁכְלָם מִקּוֹם שֶׁנֶּאֱמַר 'וְעַתָּה הַכּוֹנֵה לַעֲשִׂיתָ תִּשְׁוֶה, שלפני שבאים לשמוע ולקבל התורה, עליהם לקיים את מצוות התשובה הרמוזה בתיבת 'ועתה'.

נמצינו למדים: כמה אדם צריך להיות סור מרע ואחר כך ועשה טוב, להתנקות מחטאיו וממעשיו הרעים, ומיד, קיום מצותיו, ומעשיו הטובים יעלו לרצון.

ח' אייר התשפ"ג

אחרי מות קדושים

הפטרה: "ויהי דבר ה'"

פרקי אבות פרק ג'

כניסת שבת: 6:59

יציאת השבת: 7:58

רבנו תם: 8:33

העלון נערך בס"ד ע"י:

עזרא ורפאל

טראבלסי הי"ו

הזמנים לפי אופק ת"א

לוח כסא רחמים

מעשה רב - רבי מאיר בעל הנס זיע"א

אמרו על ר' מאיר - כל הרואה את רבי מאיר בבית המדרש כאילו עוקר הרי הרים וטוחנו זה בזה. שנו רבותינו: לא רבי מאיר שמו אלא רבי נהוראי, ולמה נקרא שמו רבי מאיר? שהיה מאיר עיני חכמים בהלכה. מסופר שפעם אחת תפסו את רבי מאיר בעל הנס אחרי שהבריח את אחות אשתו מבית הסוהר. ובאותו המעשה כשבא להוציאה מבית הסוהר אמר לו אותו סוהר: אם יתפסו אותי ישליכוני אל גוב האריות. אמר לו רבי מאיר בעה"ש: "אלהא דמאיר ענני" וינצל מכל רע. אמר לו אותו שר בית הסוהר מנין לי שאתה צודק? אמר לו תנסה, היו שם כלבים טורפים והוא זרק עליהם אבן ומיד הם באו לטורפו, אך הוא אמר 'אלהא דמאיר ענני' ולא קרה לו מאומה. לאחר זמן שמע הקיסר מה שעשה אותו סוהר ששחרר את אחות אשתו של רבי מאיר, וציוה לתלותו. אמר הסוהר 'אלהא דמאיר ענני' ולא הצליחו לתלותו, וכששאלו לפשר העניין סיפר להם הסוהר מה שאמר לו רבי מאיר לומר. ושם מוכרח לומר שאותו שר שהיה גוי לא ידע לכוון מאומה, ואף על פי כן אמר "אלהא דמאיר ענני".

מסופר על רבי מאיר שפעם בליל שבת קודש, כשדרש רבי מאיר בבית המדרש ובני העיר ישבו קשובים ומאזינים למתק שפתיו. בין הנשים בעזרה, ישבה לה אישה שהאזינה אף היא בריתוק לדברי רבי מאיר, אלא שבעלה לא היה בדרשה והמתין לה בבית עד שתבוא ואז יקדש. אך דרשת רבי מאיר נתארכה ודבריו המתוקים מדבש משכו את לב שומעיהם והיה קשה לה להתנתק מהם. בתום הדרשה הזדרזה לביתה, בהגיעה ראתה כבר כי כבו הנרות, ובעלה ממתינ לבואה. ובכעס רב שאלה: היכן היית עד עכשיו? אמרה לו: ישבתי ושמעתי את דברי הרב. אמר לה: בשבועה שלא תכנסי הביתה עד שתירקי בפני רבי מאיר.

יצאה האישה מביתה בפחי נפש, ושהתה מחוץ לכתליו. עבר זמן מה ועדיין נותרה מחוץ לביתה. כשראו שכנותיה את מצבה אמרו לה: כמה זמן תהיו שרויים בריב זה בינכם? בואי עמנו לרב ונגלה לו הכל ונראה איד יפול דבר, ומיד שמו פעמיהן אל עבר בית מדרשו. כיון שראה אותן ר' מאיר, מתקרבות לבית מדרשו צפה ברוח קודשו וידע על מה הן באות. מיד עשה עצמו כמי שחושש בעיניו וכי הן כואבות לו. כשהגיעו אליו אמר להן: כלום יש ביניכן אחת שיודעת ללחוש על העין? מיד אמרו לה שכנותיה: הנה זו הזדמנות פז, שעל ידי כן תתירי את נדר בעלך. לכי ועשי הלחש וירקי בפניו, ועשי עצמך כמי שלוחשת. כיון שהתקרבה וישבה לפני רבי מאיר, הייתה חוששת ומפחדת לעשות זאת, ואמרה לרבי מאיר: רבי! אינני יודעת ללחוש. אמר לה: אף על פי כן ירקי בפני שבע פעמים, ועל ידי כך אתרפא. ואכן עשתה כך, בסיומה, אמר לה רבי מאיר: לכי ואמרי לבעלך אתה אמרת ליורק פעם אחת ואני ירקתי שבע פעמים.

תלמידיו שנכחו בבית המדרש, וחזו בכל המעשה, שאלוהו נדהמים: רבי! כך מבזין את התורה? היית מספר לנו ענין זה, ואנו היינו מטפלים בזה. אמר להם: לא דיו למאיר להיות שווה לקונו? שכך שנה רבי ישמעאל: גדול השלום שהרי השם הקדוש שנכתב ואינו נקרא, נכתב בקדושה על הקלף, ואמר הקדוש ברוך הוא שיימחה על המים להטיל שלום בין איש לאשתו. כבודו של מאיר לא כל שכן? רבי מאיר זכה להאריך ימים וראה ארבעה דורות רבי מאיר נפטר לפני רבי יהודה ורבי יוסי. לפני פטירתו כששהה בעסיא בה נפטר ציווה שיעבירוהו לארץ ישראל. ונקבר בעיר טבריה.

יום ההילולא יחול ביום חמישי בערב אי"ה בתאריך י"ד אייר.

פרקי אבות - פרק ג'

מעשה ברבי מנחם מנדל מרומאנוב, שהיה יושב ולומד עם תלמידיו, חבורה קדושה. והנה נכנס עני מעורר חמלה, מלבושיו בלויים טלאי על גבי טלאי, ופניו חוורים, צפד עורו על בשרו יבש היה כעץ. לחש רבי מנחם מנדל לשמשו שיכנס לחדר הפנימי, ויביא מתוך כיס מעילו דינר זהב בשביל העני, עשה כן השמש, והרב מסר את הדינר לידו של העני.

שמח העני שמחה גדולה על דינר הזהב שלא ציפה לקבלו, יצא והלך לדרכו. אחר שהתיישב הרב בדעתו, התחיל מיצר שבאותה שעה נתן לו את הדינר רק מתוך רחמנות, ולא חשב שהוא נותן לו את הדינר לשם מצות צדקה.

והרי בפרשת תרומה נאמר ויקחו לי תרומה, ופירש רש"י: לי לשמי. לכן קרא שוב את השמש, והורה לו לצאת לחפש את העני ולהביאו אליו, עשה השמש כן, ומצא את העני בשוק, ואמר לו שהרב קורא לו, ויחרד האיש חרדה גדולה, כי חשב בלבו שכנראה שהרב טעה כשנתן לו דינר זהב, ובדעתו לקחת אותו חזרה, ויתן לו תחתיו דינר כסף.

בלית ברירה חזר ונכנס אל הרב, ציוה הרב לשמשו שיכנס לחדר השני ויביא מתוך הכיס השני של המעיל דינר זהב שני, ויעש כן השמש, ואז מסר הרב את הדינר השני מתוך כוונת מצות צדקה.

שמח העני שהרב לא די שלא לקח ממנו את דינר הזהב, אלא נתן לו עוד דינר זהב. וילבש אומץ וישאל את הרב: אדוני הרב, אם רצית לתת לי שני דינרים זהובים, היה לך לתת אותם בבת אחת אך כעת כמעט והפלת את לבי בחושבי שקראת לי על מנת ליטול את הדינר שנתת לי מפני שהיה טעות.

ענה הרב: הנה בפרשת ראה בענין הצדקה כתוב "נתון תתן לו" מדוע הכפל בלשון נתינה, אלא לומר אם נתת בפעם הראשונה מתוך רחמנות וחמלה, חזור ותתן גם לשם מצוה.

לכן עשיתי זאת בשתי פעמים נפרדות. וזהו שכתוב נתון תתן לו, ולמה פעמים?

אלא משום "ולא ירע לבבך בתתך לו" שבפעם הראשונה הורע לבבו בראותו את מצבו העגום של העני כי יתחמץ לבבו על צערו, לכן יתן ויחזור ויתן פעם שניה שאז יתעשת לתת במחשבה של מצות הצדקה.

מספר הגאון רבנו יוסף חיים זצ"ל בספרו "חסדי אבות": מעשה באשה אחת צדיקה וחסידה, שהיתה אופה לחם מדי יום ביומו בתנור שבחצרה. יום אחד, עת שניחוח ערב של לחם טרי נישא באויר, ניגשה והוציאה את הלחם הלוהט שהיה מוכן בתנור. והנה, נכנס בצעד כושל איש עני אל החצר, וביקש בתחנונים דבר מה להחיות את נפשו. נתנה לו האשה ככר לחם אחת, אורו עיניו, והוא ישב בחצר לאכול עד ששבה רוחו אליו.

עוד מלות התודה בפיו, והנה נכנס עני נוסף אל החצר, ובבכי ובתחנונים ביקש מעט לחם להשביע נפשו, כי זה יומיים שלא טעם מאומה. נתנה לו האשה את הככר השניה.

בראותה כי לא נותר לה מה לאכול, נטלה את שקית הבד עם החטים האחרונות שהיו בו, ופנתה אל הדרך המובילה לרחיים שעל שפת הים. אחר שטחנה את החטים, מילאה את השקית בקמח, קשרה והניחה על כתפה ופנתה לשוב אל ביתה לאפות לחמה.

והנה, בעודה עוברת על שפת הים, נשבה לפתע רוח חזקה ונשאה עמה את שקית הקמח אל תוך הים. הצטערה האשה ולא הבינה פשר הדבר, "זה חסד וזה שכרו?!". ותלך לדרוש את ה' בבית המדרש הסמוך לחוף הים, לדעת על מה עשה לה ה' ככה. שמע הרב את פרטי המעשה, וביקש להתבונן בדבר.

עודו מהרהר, והנה נכנסו שני אנשים ובידם כיס זהובים. הניחו את כיס זהובים על שולחנו של הרב, וסיפרו סיפור מופלא: "במרחק עשרה מילין מן החוף נתקלה לפתע ספינתנו בסלע חד אשר פער חור בדופנה. מים רבים זרמו לתוך האוניה, שעמדה להישבר ולהיטרף במצולות ים. בצר לנו, עמדנו ונדרנו נדר לאלוהי ישראל, כי אם יצילנו מן הצרה אליה נקלענו, נקדיש כיס זהובים לבית המדרש. "ויהי אך כילינו לדבר, והנה קול חבטה נשמע בדיוק סמוך לנקב שנפער באוניה. תיכף חדלו המים מלזרום, והאוניה המשיכה בדרכה לחוף מבטחים. משירדנו חיים ושלמים אל החוף, נשאנו תודה נרגשת לצור העולמים, ומיהרנו אל בית המדרש הקרוב לשלם את נדרנו לה' יתברך השם נפשנו בחיים, ולא נתן למוט רגלנו".

שמח ראש הישיבה בשמחתם, והתעניין אם בדקו כיצד נסתם החור. אמרו לו "המתן שנלך ונבדוק הדבר". חזרו לאוניה ומצאו שקית בצק שנצמדה לחור שנפער בדופן. נטלוה עמם ולקחוה לרב.

"שקית זו, שלך היא?" פנה הרב לאשה שהמתנה לתשובה. ותען "כן הדבר".

נשא ראש הישיבה ידיו כלפי מעלה ואמר נרגשות: "ראי נא איד זיכו אותך מן השמים במצוה גוררת מצוה! בכך שהחיית את שני העניים, זיכו אותך להציל את חייהם של כל אנשי האוניה. שקית הקמח שעפה ברוח אל מי הים, נרטבה והפכה לבצק, והיא שסתמה את החור באוניה... אשריך וטוב לך! המשיכי במעשיך הטובים!".

שמחה האשה מאד על הזכות שהתגלגלה לידה, ובכסף שנותר לה קנתה מן החנות פת ולפתן, ושבה אל ביתה לסעוד את לבה בטוב לבב.

באחד ממסעותיו עבר צייד בכפר קטן וראה שם לול תרנגולים. לתדהמתו, ראה בתוך הלול נשר גדול. הצייד התפלא למראה נשר גדול בלול תרנגולים, הרי נשר מקומו בשמים!

שאל הצייד את האיכר לפשר הדבר, והאיכר סיפר לו: "לפני מספר שנים מצאתי אפרוח שחור זרוק על הארץ, והיות שאני לא מבין גדול בעופות, לא ידעתי שהאפרוח הוא גוזל של נשר.

הרמתי אותו והנחתי אותו בלול התרנגולים. הגוזל הרד גדל והתפתח, אז התברר שהוא נשר. אולם מכיוון שגדל בין תרנגולים, נהג בדיוק כמותם. הוא מעולם לא ניסה לעוף".

הצטער הצייד על גורלו של הנשר.

הנשר, מלך העופות, עף גבוה כל כך, עד שכנפיו אינן מתחילות להישרף מהשמש הוא אינו יורד למטה, במקום זה מקרקר ואוכל זרעונים.

שאל הצייד את הכפרי אם הוא מסכים למכור לו את ה"תרנגולת השחורה".

הסכים הכפרי בשמחה, שקל אותה וקבע את מחירה. קנה הצייד את הנשר תמורת מטבעות בודדים.

למחרת לקח הצייד את הנשר להר גבוה וקרא בפניו: "אינך תרנגול! אתה נשר! אתה מלך העופות!" ודחף אותו לתהום.

ברגע הראשון נבהל הנשר, מחוסר ברירה פרש כנפיים והחל לעוף. כך עשה הצייד גם למחרת וביום השלישי עד שהנשר למד לעוף כמו כל הנשרים...

"וְהַיִּיתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' נֶאֱבְדָּל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי" (ויקרא כ', כו')

בורא עולם קבע בעולמו שאנו, עם ישראל מובדלים משאר העמים, נתן לנו את תורתו וביקש מאיתנו להיות קדושים.

מדוע? "כי קדוש אני" משיב הקב"ה.

אנו בניו של מלך מלכי המלכים, הקב"ה, אולם לעיתים אנו שוכחים זאת, ומתנהגים כמו "תרנגולים".

גם אם התרחקת, נפלת למקומות עמוקים, נטמעת בסביבה לא בריאה, תזכור תמיד שאתה בן של מלך, שאתה "נשר" ולא תרנגול, שאתה נבחר מכל העמים. (החיזוק)

בדרך המוסר

"והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו" (טז, א)

יש לפרש את הפסוק בדרך רמז, על פי דברי רבותינו בתלמוד (סוכה נו:): "שואת דינוקא או דאבואה או דאימיה" כלומר: דיבורו של תינוק בשוק, הוא מה ששמע מאביו או מאמו, וכן אמרו רבותינו בתלמוד (סנהדרין יט). "קשוט עצמד ואחר כך קשוט אחרים".

ומסופר על אדם שהיה קל דעת ומזלזל במצוות, אבל כיון שידע בתוך תוכו את האמת, ברצונו היה להעניק לבנו חינוך יהודי טהור.

והנה ביום בהיר אחד כשהגיע זמן ארוחת הערב, בראות האב שבנו אינו נוטל את ידיו, לקח מקל ורצה להכות את בנו, ובטעות קיבל הוא עצמו את המכה ביד שמאלו.

אשתו שניצבה לידו חייכה בהנאה, אמר לה בעלה: וכי את שמחה לאידי? ולשמחה מה זו עושה?

ענתה לו אשתו בצדק: בשמים ידעו לכוון בדיוק מי יקבל את המכה, כיון שאתה בעצמד לא נוטל ידיים, אם כן מדוע מבקש אתה מהבן ליטול את ידיו? ואז הבין הבעל את טעותו ויבוש ויכלם...

פסח שני בתונים

א. נוהגים לאכול ביום פסח שני י"ד אייר חתיכת מצה שנשארה מחג הפסח, זכר לפסח שני. ולכאורה היה יותר נכון לאכול בליל ט"ו באייר, שהרי אכילת פסח שני על מצות ומרורים היא בליל חמשה עשר באייר, ואחד מהטעמים למנהג זה מרש"י בפרשת בשלח: שבני ישראל בצאתם ממצרים אכלו משיירי הבצק או משיירי המצה ששים ואחת סעודות עד ט"ו באייר וירד להם מן בט"ו באייר. לכן אנחנו אוכלים משיירי המצה ביום י"ד באייר. ראוי לאכול גם בליל ט"ו באייר כי רק בט"ו בבוקר ירד המן.

ב. נוהגים בתונים ובגירבא שלא לומר תחנון ביום י"ד באייר וכן במנחה שלפניו. אבל בקריאת שמע שעל המטה בליל ט"ו באייר נוהגים לומר תחנון שאף על פי שהוא זמן אכילת פסח שני מכל מקום אין עליו שם יום טוב, רק ביום הקרבת הקרבן, וכבר חלף הזמן.

ג. נוהגים לעשות סעודות גדולות ולהדליק נרות ולשמוח בליל י"ד באייר, וללמוד משניות שנזכר בהן שמו של התנא רבי מאיר. וקבעו ביום פסח שני יום שמחה. באיירבא מתאספים המונים רבים לבית הכנסת העתיק "אלגריבה" וחוגגים שם כמה ימים ולילות בשמחה ובשירים מיום י"ד עד י"ח באייר שהוא יום הדלקת המנורה על שם רשב"י.

"הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא" (יט. יז) פעמים אדם מוכיח את בני ביתו בצורה קשה מדאי, עד שמטיל עליהם אימה יתירה, וזוהי עלול לגרום שיכשילו את עצמם ואותו באיסורים חמורים. כגון שבישלו בטעות מאכל לא כשר, ולא יספרו לו מחשש שיוכיח אותם קשות על שלא נזהרו, או שבישלו בטעות בשבת, ולא יודיעו לו שהמאכל אסור, כדי שלא יגער בהם. ובגמרא במסכת גיטין (ו' ע"ב) איתא: אמר רב חסדא, לעולם אל יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו, שהרי פילגש בגבעה הטיל עליה בעלה אימה יתירה והפילה כמה רבבות מישראל. אמר רב יהודה אמר רב, כל המטיל אימה יתירה בתוך ביתו, סוף הוא בא לידי שלש עבירות גילוי עריות ושפיכות דמים וחילול שבת. אמר רבה בר בר חנה הא דאמרי רבנן שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשיכה עשרתם ערבבתם הדליקו את הנר, צריך למימריהו בניחותא כי הוי דליקבלו מיניה. אמר רבי אבהו: לעולם אל יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו, שהרי אדם גדול הטיל אימה יתירה בתוך ביתו והאכילוהו דבר גדול. ומבואר שם שכמעט נכשל באכילת אבר מן החי.

בהצחוק

כשקבוצת תיירים ביקרה בחוות תנינים, בעל המקום הציע הצעה אמיצה: מי שיעז לקפוץ, לשחות לחוף ולצאת, אני אתן לו מיליון שקל. אף אחד לא העז לזווג, פתאום אדם קפץ למים ושחה נואשות לעבר החוף בזמן שהוא נרדף על ידי כל התנינים. הוא הגיע במאמץ ענק לחוף, לוקח את הפרס וממשיך לכיוון המלון לקול קריאות הקבוצה: שיש לנו מנצח אמיץ. במלון ישר אמרו לו כולם: אתה ממש אמיץ לקפוץ. ענה להם האיש: לא קפצתי, מישוהו דחף אותי. אשתו חייכה ואמרה: אל תשכח שמאחורי כל גבר מצליח, יש אישה שדוחפת אותו...

מאחרי חג הפסח כל אמן שומעת את ילדיה מבקשים שתוותר על הארון בסלון כי חסר להם קרשים..

פרש"י אירתא

חידות וסאלות על הפרשה ע"פ רש"י הקדוש

מרובה ננדים כשר לעבודת יום הכיפורים, מניין?

נא להגיש את הפתרונות בדיוק ובקיצור, למערכת עד יום שני לפנה"צ. בין הפותרים נכונה יוגרלו פרסים.

ישר כח לכל המתאמצים בכל שבוע בפיתרון החידות!

זכה בהגרלה: יצחק כליף

פתרו נכונה: דניאל טראבלסי.

אברהם פנחסי. יוסף חיים לוי. רחמים מרדכי.

לקבלת העלון לטלפון שלחו הודעה ל:

0545372934

אם יש לכם רעיונות חידושי תורה, פרפראות, הערות, או משהו מיוחד. שילחו אלינו ונפרסם בעז"ה בעלונים הבאים!!

0545372934 - מערכת, אפשר גם במייל: beorpaneca@gmail.com

נא לא לקרוא את העלון בזמן התפילה וקריאת התורה! למען לא יצא שכרנו בהפסדנו.

לרפואה שלימה ולהצלחה

אמו"ר ר' שלום חי בן מימה הי"ו. שושנה בת זוהאר. משה בן אסתר. גבריאל בן איבון. רפאל בן שושנה. שלום אורי בן לילך. ורדה בת דינה. איילה בת מירב. אלעזר שלום בן ורדה. אושר בת לילך. שלום יוסף בן רויטל פנינה. ציונה בת כוכבה. שחר בן עליזה לואיזה. רות בת הדס. מרדכי בן דבורה. אלנה הלן בת יסמין. יסמין בת הלן. אהובה בת אילנה. מרדכי בן זוהאר. שלמה בן זוהרה. בנימין הרצל בן מרים. שמואל בן זוהאר. רוניאל אברהם אביהו בן לידיה אוריה. בתוך שאר חולי עמ"י.

"כולנו כאחד באור פניך"

אנחנו לנו השבוע צורר מפתחות המכיל את המפתח לבית, לרכב, למחסן, ולעוד שאר מקומות חיפשו המון זמן ולא מצאנו. אח"כ הבטחנו 15 שקל לבאור פניך ומצאנו ברוך השם. (נשמח שתשתפו אותנו גם בסיפורים.)

לזווג הגון ולהצלחה:

חווה רינה בת שושנה. אסתר מירב בת שושנה. רפאל בן שושנה. ישראל בן מימה.

להצלחת

אליה מבורך בן שושנה. רפאל בן שושנה. אילן בן פלורין. שלום בן אנט חנה. איילת בת עליזה לואיזה. דורון סנדרו בן ציפורה. רויטל פנינה בת שושנה.

מן ר' עובדיה יוסף בן ג'רגיה זצוק"ל. הגה"צ הרב ניסים בן מימון זצוק"ל. סבינו חיקר ר' עזרי בן אמימה ז"ל. סבינו חיקר ר' פרייה בן אסתר ז"ל. מימה בת בייה ע"ה. זוהר בת מריה ע"ה. אפרים בן מימה ז"ל. מעריב יעקב בן חנה ז"ל. וורדיה שמחה בת מימה ע"ה. ניסים בן זוהר ז"ל. יוסף בן אסתר ז"ל. גבריאל בן אסתר ז"ל. אליהו בן אסתר ז"ל. שרה ע"ה בת ברכה. יתרו בן זוהר ז"ל. גבריאל בן דוד פנטו ז"ל. עמס בן פרטונה ז"ל. מרגלית דיאמנטה בת מרים ע"ה. מאיר בן משודה ז"ל. אשר ישעיהו בן חיים שמאל ז"ל. עליזה לואיזה בת יפה עליזה ע"ה. בן ציון בן רבקה ז"ל.

העלון מוקדש לע"נ: